

Det danske Land er Guldets Land,
Et Guld nok værd at prise,
Guld avnes her fra Mand til Mand
I Sagu og Køllevise;
I Fortidsmindeerne det boer,
I Nutids Land og Smille,
I Kornet det paa Marken groer,
I Kvinden bly og stille!

See, hvor velignet, ægte godt,
Et Guld saa puurt i Flammen,
I Vel og Vee her Folk og Drot,
Med Trost og Høje Sammen;
Det Kjerlighedens Sammenhold,
Ja, det tør Hjertet sige,
Det er vor Styrke og vort Skjold,
Det Guld har Danmarks Rige!

Derfor, o Konge! hver engang
Vi sees, er Stunden herlig,
Da bliver Hjerteslaget Sang,
En Hilsen trofast, kjerlig!
Dit danske Sind paa Provens Dag
Gav Glands til Kongekronen,
Dit ægte danske Hjertelag,
Gud, skjerm det Guld paa Thronen!

— Under Forhandlingerne i Rigsraadet om Udvidelse af Statstelegraphen, har Finansministeren givet Udslag til en snarlig Nedsættelse af Takten for Telegraphdepescher. Det er vistnok neppe Tvivl underkastet, at en betydelig Nedsættelse i ovennævnte Grad vil udvide Telegraphernes Afbenyttelse, og saaledes bidrage meget til en let og hurtig Udvevling af Tanker og Meddelelser, uden at Statskassen herved udsættes for et føleligt Skaar i sine Indtægter. Telegrapherne synes ogsaa ifølge deres Natur at burde betragtes som almennyttige Indretninger, der vel skulle bestaae ved egne Indtægter, men paa den anden Side eibeller paalægges at give Overflud til Staten.

— Ibotanstalten paa Gamle Ballehus vil blive betydelig udvidet, idet allerede i indværende Aar Opførelsen af en ny rummelig og hensigtsmæssig Bygning er paabegyndt. — Anstalten tæller for Tidsbillet 19 Elever, 11 Dreng og 8 Piger.

— Cellefængslet paa Vridstøjelillemark mellem Kjøbenhavn og Roskilde er nu efter halvårerds Aars Arbejde saavidt fuldført, at det til næste Foraar kan tages i Brug. — Den egentlige Fængselsbygning, der kan optage omtrent 400 Fanger, er i Stjerneform og bestaaer af en femkantet Bygning med tilhørende 3 Etages Høje, fra hvilke der gives Udgang til 81 Spadefregange, hvor Fangerne, uden at see hverandre, kunne se sig og trække frisk Luft. Kirken kan rumme over 250 Personer. Hele Etablissementet er omgivet med en 8 Alens Grundmur.

— Arbejdet ved Udvidelsen af Helsingørs Havn vil nu tage sin Begyndelse med Anlæget af en Steendæmning af ca. 168 Alens Længde mellem den nordlige Havnearm og Fæstningen.

— I Kjøbenhavn i Nærheden af Slagelse har en Tjenestekarls gjort et Fund af 12—1300 gamle Mønter, som for største Delen ere slagne i England af mindst den Store og hans Formand; Mønten er møntet i samme Tidsperiode paa forskellige Steder i Tydskland.

— Kist., Goldforvalter Holstein i Frederikshavn har udarbejdet en udførlig Plan til et meget betydeligt statsøkonomisk Foretagende, nemlig den store Vildmojes Ud tørring. Mosen der nu hentligger som en Erken, udgjør 16,000 Tdr. Land, af hvilke c. 10,000 Tdr. efter den foreslåede Plan skulle ud tørres og frugtbar gjøres. Dette formentes at kunne udføres for en Udgifter af 25 Md. pr. Td. Land, og da Værdien efter Ud tørringen calculeres til 100 Md. pr. Td., vil Foretagendet blive meget lønende, saafremt Beregningen er nogenlunde rigtig. Vandet antages at kunne bortskaffes ved en Canal til Limfjorden, da Mosen ligger 20 Fod over dennes Niveau. Arbejdet foreslaaes overtaget af et Actieselskab og formentes at kunne udføres i 2 Aar.

— Efter en af Kammerherre Wisfeld til Engestofte i Landhusholdningsselskabet meddeelt Overførsel over Landbohøjskolerne Historie heri Landet sees, at der forinden eksisterer 15 saadanne Skoler. — Den første oprettedes i Aaret 1830, men det er dog navnlig efter 1840 og især efter 1848, at denne Sag ret er kommen igang; Bondestanden viser ogsaa nu sin forøgede Interesse for Oplysning derved, at Planerne til saadanne Skoler efter Grundlovens Givelse formentlig udgaae fra Medlemmer i Standen selv, medens det tidligere som oftest var Mænd udenfor samme, der viste sig virksomme.

— Søbadet paa Föhr har iaar været besøgt af 973 Gæster, af hvilke over Halvdelen havde hjemme i det danske Monarchi og over Hjerdedelen var fra Hamborg.

— Paa Vestkysten af Slesvig har der dannet sig et Selskab til Fiskeriets Fremme.

— Ifølge Esterretninger fra Island har Landet atter havt et temmelig ringe Aar. Ovenpaa den meget strenge Vinter fulgte et koldt og tørt Foraar, som var ugunstigt for Græs væksten, og Høsten er derfor paa flere Steder mislykket. Fiskerierne have derimod givet godt Udbytte. Faare skaben er desværre langtfra udryddet, og Kampen mellem Nedsættelsespartiet og Løsepartiet synes usvækket.

Udlandet.

Villafrancas Fredspræliminairer ere blevne til Fred; Marokko har gjort Spanien de forønskede Indrømmelser, og Hertugen af Sachsen-Coburgs Udenrigsminister — om hvis Navn vi ere uvidende, — har i den tydske Forbundsreformslag maalt den østerrigiske Udenrigsminister Schapen fuldt. Disse ere den forløbne Uges Hovednyheder; disse ere de indholdsrige Kjendsgjæringer, hvormed en videbegjærlig Samtid kan befjærges sig. Man tilgive os, at vi ingen sær Bøgt kunne tillegge det første Factum; Fredspræliminairer forholde sig undertiden til Fred, som en Minister pør interim til en definitiv Minister; begge ere i Grunden lige interimistiske. Dette gjælder i Særdeleshed om Villafranca eller maaskee rettere Zürich-freden; thi det er umuligt at Italiens Forhold blot foreløbig ordnes ved den nylig sluttede Fred; denne maatte da indeholde Bestemmelser, der ikke kunne være Fredsslutningens Object. Selv i det Tilfælde at Keiser Napoleon saae sig nødsaget til at sende sine Legioner paany til Italien for at gjenindsætte de fordrøvede Tyrer — Noget han ikke kan gjøre, efter den Mand, der mener at have gjort nok for en Idee, ikke vil gaae hen og gjøre Mere imod den — selv i dette Tilfælde vilde det italienske Spørgsmaal ikke være definitivt løst. Kræfter ere satte i Bevægelse, der ville trods enhver ydre Intervention; den italienske Enhedsanstændige og revolutionaire Tilhængere, Victor Emmanuel, Farini og Garibaldi spille nu paa egen Haand, saa godt de kunne, imod München fra Romagna, Neapel og Wien. Det er ikke rimeligt, at Frankrigs kloge Herster vil være Trediemand i Partiet, og Østerrig tør ikke trumse i Verdet, men indskrænke sig i det Høieste til nyttige Råd og Tegn for sine geistlige Venner hinesides Alper og Apenniner. Hvad kan det saa i Grunden nytte, at man slutter en Fred, der ifølge sin Natur maa være ligesaa foreløbig som Præliminairerne?

Mere afgjørende synes Marokkos Eftergivenhed at være; men vi have ingen Visshed for at Spanien har erklæret sig tilfreds med de gjorte Indrømmelser, og det er næsten utroskigt, at en Magt, der siden Carl III's og IV's Tid neppe kan siges at have givet andre Livstegn fra sig, end den selvfortærende Fjæbers, lettelig vil finde sig i omsonst at have rustet baade til lands og til vands, uden at føie en Tomme Land til sin afrikanske Coloni Centa. Vel bør man ikke saa lige fæste Tid til engelsk Mistænksomhed, der i de spanske Rustninger skinter den franske Hestefod, der vil slaae til Gibraltar, men man gjør dog bedst i at afvente Spaniens Afvæbning, forinden man betragter Freden fra denne Kant som sikret.

Det lyder maaskee paradox, men vi betragte Hertugen af Sachsen-Coburgs Udenrigsministers Note til Grek Nachberg som den meest definitive af de trende Kjendsgjæringer. Det samme Østerrig, som i Metternichs gode Dage i Tydskland talte — og det ffete, det samme Østerrig, som endog i 1848-50 var hævet over enhver tydske Indvending, med mindre Stemmen lod fra Spree, som ved sit Diplomati, ved sin ældgamle Indflydelse, ved sin prestige hincindtil har imponeret det ganske „store Fædreland“, — dette Østerrig indlader sig nu med tvivlsomt Held i en smaalig Ordstrid med — Hertugen af Sachsen-Coburgs saagodt som anonyme Udenrigsminister, og udsætter sig for en saadan Diltale af en saadan Stat, som at denne, at Sachsen-Coburg og mulig ogsaa Sachsen-Meiningen-Hildburghausen vilde have draget Sværdet for Østerrig i den italienske Krig, samt at Sachsen-Coburgs, Sachsen-Meiningen-Hildburghausens, Neufes, Waldeck, Sigmaringens, og mulig ogsaa Lippe-Deimolds forenede Stridsmagt vilde være rykket i Marken for „mein Oesterreich“, hvis de ikke pludselig vare blevne standfede i Farten af Villafranca-Freden. Med andre Ord Østerrigs Hegemoni i Tydskland er oienthyllig brudt; thi dets Indflydelse er knækket, og det maa lide den Admøggelse, at det umodigst forsikkes, at Tyrer, der paa det nærmeste ere medtjærede, vilde have fornærmet det med deres Bistand. Den Side af Sagen, der berører Forbundsreformen, har derimod Intet at betyde; Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, giver en altsfor velkommen Anledning til Ordsvaelder og Skrivi, til at man hinesides Elben i Gjærningen kan udvære et saa frugtbart Thema for alskens uholdbare Theorier og forjængelige Projecter, som Forbundet i dets nærværende forviklede og forvirrende Bestaaen. Det tydske Forbund, denne politiske Uting af en uselvstændig Foederation af selvstændige Stater, denne forvorne Corporation af hinanden medarbejdende Dele, er en altsfor træffende Illustration af Sæmningen: Væren lig Ikkeværen, til at den filosofiske tydske Nation skulde for Alvor vilde kuldfaste det.

Ugens politiske Nyheder.

Sverrig.

Kong Carl XV. forlod Christiania d. 8de og rejste over Kongsvinger, Carlstad og Trebro til Stockholm, hvor han indtraf d. 11te og umiddelbart efter sin Ankomst opløste den tilforordnede Regjering. Han modtoges overalt paa den festligste Maade med Illumination, Transparenter og Treporte.

Frankrig.

Keiserens Tale i Bordeaux er uden Sammenligning Ugens mærkeligste Begivenhed; den vil fremme den italienske Sag mere end alt det i den foregaaende Krig udgydte Blod og har allerede valet nyt Haab hos alle Frihedens Venner i Europa.

Denne Tale, siger „The Examiner“, er et Dreffing, udbeelt ved Garonne, men det vil ramme ved Arno og Tiber og ramme netop i det Dieblit, da den hellige Fader hæver sin barmhjertige Arm for at gjentage den Perugia tildeelte Redsel. Overbevisningen om, at den keiserlige Tugtelse var begrundet i et plunt Dvergreb fra Geistlighedens Side, maa i høi Grad have forøget dens Virkning. Den erkebiskoppelige Cardinal traadte Keiseren imøde med en Umasfelse, som om han afsolnt vilde udsætte sig for den velsfortjente Straf. Hvis Pouis Napoleon var uvidende om, hvad der havde foranlediget „hans Regjerings Hæder og Rykte“, skulde han lære det af Geistligheden i Bordeaux, der sig den katolske Geistlighed til alle Tider og i alle Lande kun har Lie for Kirken.

„Vi bede, Sire“, siger Erkebiskoppen af Bordeaux, om muligt med endnu større Indertighed, „at Gud, der valte det Lykke hos Dem, at fastholde den kristelige Politik, der har nekaldt saa mange Besjænelser over Deres Hoved og der maaskee er Grunden til Deres Regjerings Hæder og Rykte, ogsaa maa give Dem Gode dertil.“

Det vil paa godt Dansk sige, at Keiseren udelukkende skylder Kirken sin Magt og sin Indflydelse. Grunden til, at Geistligheden saaledes har taget Napoleon under sine Vinger, lader Erkebiskoppen ham heller ikke forbitte i Uvidenhed om, det er fordi „han har indviet sin Regjering ved at gjengive Christi Statholder sin Hovedstad, sit Folk og sin timelige Magts Uforænknelighed,“ og Erkebiskoppen minder endelig Keiseren om det betydningsfulde Ord, han udtalte, da han ved en anden Leilighed sagde: „Kirkenes ærværdige Overhoveds Souverænitæt staaer i den nøieste Forbindelse med Catholicismens Vee og Vel og med Italiens Frihed og Uafhængighed.“

Det blev sikkert betragtet som meget snibdt at erindre om disse „betydningsfulde Ord“, udtalte ved en anden Leilighed, da de Begivenheder, der nu sætte Italien i Bevægelse, hviilede i Tidens Skjod. Men Erkebiskoppen skulde lære, at det ikke altid er klogt at opfriske sige Minder; Keiseren gjorde de betydningsfulde Ord endnu langt betydningsfuldere ved sin Fortolkning af dem, idet han sagde:

„Jeg taler Dem, fordi De har gjentaget mine Ord, thi jeg nærer det usikkelige Haab, at en ny og hæderfuld Tidsregning vil begynde for Kirken, naar hele Verden lige som jeg er overbevist om, at den hellige Faders timelige Magt ikke staaer i Strid med Italiens Frihed og Uafhængighed.“

Men var det allerede en drøi Trettesættelse at fortælle Geistligheden i Bordeaux, at der gives Noget i Verden, som kaldes Frihed og Uafhængighed, saa vibrage han den det egentlige Slag, da han sagde: „Europa kan ikke tillade, at Occupationen af Rom, der har været i ti Aar, skal forlænges i det Uendelige, og hvad vil vor Arme efterlade, naar den drager bort? Anarki, et Rødselsregimente eller Fred?“

Det vil være interessant at see, hvilket Skridt Kirken nu vil foretage sig mod „sin ældste Son“ efter en sly Opførsel. Den utaknemmelige Keiser synes ikke at være tilbøielig til at betale sin Skuld til Himlen eller dens Representant paa Jorden; det lader til, at han nærer den fjætteste Overbevisning, at Roms Seier og Frankrigs Seier ikke ere synonyme Begreber under de nærværende Forhold i Frankrig og Europa.

Ovenpaa Keiserens Ord følge som sædvanligt Handlingerne meget hurtigt. Medens Udslæterne til en snarlig Afgjørelse af de forvorne Spørgsmaal i forrige Uge vare meget mørke, stærer man nu, til stor Glæde for Optimisterne og til stor Sorg for dem, der speculere i Statspapirernes Tale, det freidigste Haab om, at alle Uafhængigheder allerede ere hevede. I Zürich skulle alle Bestemmelserne alene med Undtagelse af Lombardiets Andeel i den østerrigiske Statsgjæld, der bliver at afgjøre ved en Kjendelse af Kongen af Belgien, være vedtagne, ja man paastaar endog, at Fredstractaten er understrevet. En Congres skal umiddelbart derpaa sammentræde i Briisiel, og alle Stormagterne skulle have givet deres Munde til at deeltage deri, medens „Morning Post“ dog endnu stæde paastaar, at England kun vil deeltage deri, naar Italienernes Ret til selv at bestemme deres fremtidige Skæbne utvørlig anerkendes. En Correspondent i „Independence belge“ vil endog vide, at de Magter, der foruden Frankrig, England, Preussen, Østerrig og Rusland skulle repræsenteres paa Congresen, ere Kirkestaten, Neapel, Toscana, Piemont, Spanien, Sverrig, Danmark og Portugal.